

Hùng Bá Thiên Hạ

Chương 602 : Chương 602: Thần nói, phải có ánh sáng! (Đại kết cục)

Trâu Lượng cũng cảm thấy Thông Thiên chi lộ này có khác biệt rất lớn với Thông Thiên chi lộ hắn từng đi qua. Thời gian bất đồng, hơn nữa cánh cửa thực luyện cũng không đóng lại.

Lúc này có người bắt đầu lui lại, mặc dù lui lại rất gian nan nhưng người còn sức lực vẫn có thể trở lại nơi xuất phát mà không cần đọc thần chú rời khỏi đây.

Về đến nơi trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Mỗi một trăm bậc thang là một nấc, bây giờ Long Ma vẫn là người nhanh nhất, đã vượt qua hai trăm bậc thang nhưng tốc độ cũng đã giảm xuống. Quả nhiên là Hỏa yêu vương, toàn thân bốc hỏa.

Mười thánh thông thiên là nhóm thứ hai, gồm Sô Câu và Augustus. Hai người đã đến khoảng bậc thang thứ một trăm năm mươi, tám người còn lại thì trong mười thánh thì rải rác từ một trăm đến một trăm năm mươi, càng lên cao mỗi một bước càng trở nên thông thả.

Mà cấp vàng sáng và vàng tối bình thường về cơ bản có thể qua bậc thứ năm mươi đã là không tối. Như Fitley, chưa tới năm mươi đã bị Tàng Kinh công vể, không thể không nói, trong thời khắc mấu chốt Tàng Kinh vẫn rất đáng tin cậy.

Những người còn chưa lui lại đều nhanh chóng đối mặt với chướng ngại, đây chính là Thông Thiên chi lộ.

Kiên trì hay là lui lại?

Mấy trăm cao thủ đến từ các góc của Đại lục Thần thú lẳng lặng nhìn những người có can đảm liều mạng. Bản thân việc có thể chứng kiến cảnh này cũng đủ để tự hào. Các cao thủ cũng hiểu được phải lượng sức mà đi.

Phong Thác nhìn Thông Thiên chi lộ rồi lại nhìn Hỏa yêu vương xa xa.

Mạo hiểm? Hay là không mạo hiểm?

Đương nhiên không thử xem thì Phong Thác sẽ không cam lòng.

"Điện hạ cẩn thận".

Phong Thác gật đầu, bước lên Thông Thiên chi lộ.

Đến cùng Phong Thác mạnh đến đâu, không ai biết. Là vương tử Phong Chi Quốc, hắn cũng là tuần kiệt trẻ tuổi cả đại lục biết đến, nhưng không có người nào biết được sức mạnh thật sự của hắn. Phong Thác thoải mái đi qua năm mươi bậc, điều này làm cho không ít người mở rộng tầm mắt. Người của Phong Chi Quốc và đế quốc Saron không thể không toát mồ hôi vì Phong Thác.

Một khi qua được năm mươi bậc thì khó khăn sẽ bắt đầu tăng, đối với chiến sĩ vàng tối bình thường thì đi lên một bước cũng rất gian nan, nhưng Phong Thác vẫn duy trì tốc độ tiến lên.

Đến tận bậc thứ một trăm, tất cả mọi người đều lộ vẻ xúc động, ai cũng không nghĩ tới Phong Thác lại mạnh như thế.

Huyền Diệp chuẩn bị cất bước tiến lên, hắn là vương tử Hannibal, là người đứng đầu đại lục. Thông Thiên chi lộ này chính là được chuẩn bị cho hắn.

Chỉ có điều điện hạ Huyền Diệp cũng chỉ đi được hơn năm mươi bước rồi các chiến sĩ Hannibal đi theo hắn đã phải mang hắn về.

Mọi người cười vang suýt nữa làm Huyền Diệp tức hộc máu. Hiển nhiên Thông Thiên chi lộ không hề nể mặt vị "đứng đầu đại lục" này.

"Arthur, người đi trước hay là ta đi trước?" Neberro đứng dậy, hai người đều nhận được truyền thừa của Giáo đình, là hai người có lòng tin nhất.

"Cùng nhau nhé!"

Trâu Lượng cười cười, Thông Thiên chi lộ này không phải Thông Thiên chi lộ kia, nhưng về kinh nghiệm Trâu Lượng đã chiếm thượng phong.

Hắn có gì phải sợ?

Phong Thác bước dài về phía trước, Huyền Diệp mất mặt, Arthur và Neberro bước lên bậc thang bạch ngọc.

Hai người nhìn đối phương rồi bắt đầu tiến bước.

"Arthur, có hứng thú đánh cuộc không?" Neberro đột nhiên cười nói.

"Xin nghe!"

"Người thắng thì người chính là Giáo hoàng, thế lực của ta sẽ phục vụ người. Ta thắng, ta chính là hoàng đế Mông Gia, thế lực của người nghe ta chỉ huy. Ta bảo đảm sẽ không động đến người của người, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể đánh lui Hannibal".

Neberro nói.

"Ha ha, có vẻ người rất tự tin nhỉ. Vậy thì ta cũng muốn đánh cuộc".

Một ước định bằng miệng rất tùy ý, mà trên thực tế hai người đều rõ ràng ý nghĩa của lần đánh cuộc này. Bất cứ lời nào từ trong miệng bọn họ nói ra đều không hề tùy ý.

Cho dù đối ý cũng sẽ phải thừa nhận áp lực tâm lý rất lớn.

Trong lúc nói chuyện hai người đã bước qua năm mươi bậc, điều này làm cho một đám người trở mắt đứng nhìn.

"Lão Đại cố lên, đập chết bọn chúng".

Cứ đến chỗ đông người Montmar lại hưng phấn, hắn cũng mặc kệ đây là nơi nào, lập tức khiến cho một loạt người mạnh trợn mắt nhìn. Hắn rất đắc ý.

Olivia rất căng thẳng, còn Shana và Michiwa lẳng lẳng đứng tại lối vào Thông Thiên chi lộ nhìn Arthur.

Hỏa yêu vương đã sắp đến bậc thứ hai trăm năm mươi, bỏ xa những người khác phía sau. Đa số người trong mười thánh thông thiên cũng chỉ dừng lại ở khoảng một trăm sáu mươi, vàng tối thượng đỉnh cũng chỉ có thể đến vị trí này.

Augustus và Sô Câu dùng hết sức nhưng cũng dừng lại ở sau bậc một trăm tám mươi. Có điều hai người này còn đang phân cao thấp, bởi vì Sô Câu đi được hơn Augustus một bậc. Sô Câu ngồi xuống nhìn Augustus cười.

Augustus cảm tức, lúc này còn quan tâm gì đến hình tượng, bò cũng phải bò lên trên. Nhưng chỉ kém một bậc mà quả thực rất khó.

"Lão ơi, xem ra chúng ta phải chết tại đây rồi".

"Lão quái vật nhà ngươi, có chết thì cũng là ngươi chết trước!"

Augustus cũng không phục.

Mà lúc này toàn thân Phong Thác nổi lên gió lốc, sức mạnh của Phong yêu vương đang không ngừng cuộn cuộn tràn ra, hấn nhanh chóng vượt qua mười thánh thông thiên trước sự kinh ngạc đến trợn mắt há mồm của tất cả mọi người.

Đến tình trạng này muốn đi cũng không đi được, khi từ bỏ cũng chính là lúc kết thúc.

Phong Thác đang tiến lên, hấn tính toán sức mạnh. Tình hình hiện nay hiển nhiên còn không đe dọa được Phong Thác, ít nhất hấn cũng có thể vượt qua Augustus và Sô Câu an toàn.

Đám người mạnh không thể không nhìn nhận lại vương tử Phong Chi Quốc, đây mới là khí phách thực sự, còn Huyền Diệp thì đúng là quá kém. Mặc dù làm một đế vương tốt không quan hệ gì đến sức mạnh nhưng ai bảo ngươi chạy đến đây để rồi mất mặt làm gì?

Mà lúc này Trâu Lượng và Neberro cũng cùng nhau tiến lên, lần lượt vượt qua từng người mạnh. Những người phía dưới không ngừng hoan hô.

Mười thánh thông thiên trơ mắt nhìn Phong Thác vượt qua bọn họ, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Trâu Lượng và Neberro thì quả thật có cảm giác muốn học máu.

Trên người Trâu Lượng và Neberro đều mang thánh quang, hai người bước dài về phía trước dưới sự bảo vệ của thánh quang.

Vượt qua mười thánh thông thiên, đến tận lúc vượt qua Sô Câu và Augustus.

Sô Câu và Augustus đưa mắt nhìn nhau, ham muốn so bì lập tức biến mất. Thời đại đã thay đổi rồi.

"Xem ra chúng ta thật sự già rồi!"

"Ta cá Arthur có thể thắng!"

"Lão dơi này, người cá Arthur thì ta biết cá ai bây giờ?"

"Bên trên còn có ba người, người thích chọn ai cũng được".

"Biến đi".

Quả nhiên là chuyện gì hai người cũng có thể đấu đá được.

Trâu Lượng và Neberro cùng tiến, những người phía dưới đều toát mồ hôi vì những người phía trên, đương nhiên trừ Hỏa yêu vương. Không ai hi vọng Hỏa yêu vương thành công.

Phong Thác cũng đã cảm thấy áp lực, hai thằng cha phía sau bám thật chặt, càng lên cao càng chậm.

Nhưng hắn không tin hai người này thật sự có thể đánh đồng với hắn.

Quả nhiên lúc đến gần Phong Thác tốc độ của Trâu Lượng và Neberro đều bắt đầu chậm lại.

Neberro nhìn Arthur vẫn bình thản, hắn dần dần cảm thấy áp lực. Nhìn

lên những bậc thang vô biên vô hạn, hẳn biết đã đến lúc cần sử dụng thần thuật. Bây giờ đã không phải vấn đề giành được bí bảo thông thiên, mà vấn đề là hẳn phải thắng Arthur.

Neberro quát lớn một tiếng, thú linh bùng nổ, thân thể đột nhiên tăng tốc vượt qua Arthur trong nháy mắt rồi tới gần Phong Thác khiến Phong Thác cũng giật nảy.

Neberro điên cuồng chạy hơn hai mươi bậc thang, đúng lúc chuẩn bị vượt qua Phong Thác hẳn lại ngừng lại. Chỉ hai mươi bậc vừa rồi đã làm Neberro mất mười năm sức sống.

Phong Thác cũng sửng sờ một chút, "Thằng điên".

Sau đó tiếp tục tiến lên.

Neberro không thể không dừng lại, hẳn không muốn liều mạng tại nơi này, cho dù lấy được bí bảo thông thiên cũng không còn mạng mà dùng.

Trâu Lợng cách hẳn rất xa, không nhanh không chậm.

Một đám người bên người Gregg đột nhiên hoan hô, hiển nhiên vui vẻ vì Neberro. Neberro đột nhiên ngừng lại có điều vẫn xa hơn Arthur.

Vui vẻ nhất người Phong Chi Quốc, vương tử của mình tương đối khí phách, hình thành đối lập rõ nét với Huyền Diệp. Từ lâu đã biết Huyền Diệp là một kẻ phản phúc vô thường, chỉ biết đâm sau lưng đồng minh.

Nhưng Trâu Lợng vẫn duy trì tốc độ trước đó, từng bước một tiến lên.

Tiến lên mỗi bước Neberro đều cảm nhận được áp lực, thấy Trâu Lợng tới gần, Neberro không thể không cản rằng lại tiến lên năm bậc thang.

Nhưng Trâu Lợng vẫn đều đều đi tới, từng bước một tới gần nhìn gương mặt bắt đầu già yếu của Neberro.

"Tội gì phải thế?"

Trâu Lượng khẽ lắc đầu vượt qua Neberro, mà trong nháy mắt đó kị sĩ mặt trời như hóa đá, chỉ có thể nhìn bóng lưng Trâu Lượng bước dài về phía trước.

Phong Thác cũng không nghĩ tới Giáo hoàng đời này lại mạnh như vậy, bà nội nó, Giáo đình toàn bọn người điên.

Phong Thác chợt thấy sợ hãi không có lý do gì, chỉ vì đối phương đi quá ổn định, quá không có áp lực. Bộ phận thuộc về Phong yêu vương trong linh hồn được kích thích, hẳn sợ Giáo đình. Nói thẳng, tứ đại yêu vương đều đã có thay đổi bất đồng, trong quá trình dung hợp Hỏa yêu vương vẫn là yêu, Lôi yêu vương cũng khiến Yoria trở nên tàn bạo, nhưng Phong yêu vương lại có khuynh hướng người thú, còn Tuyết yêu vương thì hoàn toàn trở thành người thú. Bọn họ cùng lắm chỉ có sức mạnh mà thôi, còn lại không có khác biệt gì so với những người thú khác.

Phong Thác đang cố gắng nhưng yêu lực càng ngày càng yếu, áp lực càng ngày càng mạnh. Trâu Lượng đã đến bên người hắn.

Đột nhiên Trâu Lượng rõ ràng, Thông Thiên chi lộ này quả thực chính là nơi tốt nhất để phong ấn yêu vương.

Trâu Lượng đứng ở bên cạnh Phong Thác, Phong Thác nuốt nước miếng, bởi vì hắn hiểu rất rõ ánh mắt Trâu Lượng, ánh mắt này và ánh mắt Benedict năm hũ diệt hắn trước kia giống nhau như đúc.

"Người muốn sống hay là muốn chết?"

Trâu Lượng hỏi, người Phong Chi Quốc, người thành Doran và tất cả mọi người đều nhìn lên chỗ ba người còn lại. Kẻ thất bại không được ai chú ý, lúc này bọn họ mới bắt đầu cảm thấy kính sợ đối với Giáo hoàng mới.

Trong tay Trâu Lượng thánh lệnh, có thể trực tiếp phong ấn Phong yêu vương. Thân thể Phong Thác ở bên ngoài đã vô dụng, yêu vương tiến vào Thông thiên cảnh chỉ có thể nói là tự chui đầu vào rọ.

Đối với Trâu Lượng thì đây là việc rất đơn giản, còn Phong Thác, hắn phải lựa chọn,

Nhìn thấy thánh lệnh, Phong Thác nắm chặt hai đấm, cắn chặt hàm răng, nhưng cuối cùng lại mở ra, bởi vì hắn cũng không muốn tiến vào không gian vô biên vô hạn đó.

Phong Thác chậm rãi quỳ xuống, "Tham kiến Giáo hoàng bệ hạ".

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Phong Thác lại quỳ lạy Arthur, không, quỳ lạy Giáo hoàng???

Thánh lệnh chạm lên trên đầu Phong Thác, vị trí thú linh ẩn vốn đang trống không trên trán Phong Thác xuất hiện một phong ấn hình chữ thập. Trâu Lượng tiếp tục tiến về phía trước.

Quan trọng nhất là tốc độ của Trâu Lượng chẳng những không giảm bớt mà còn ngày càng nhanh.

Thông Thiên chi lộ sao?

Trên người Trâu Lượng là ánh sáng, Hỏa yêu vương đang từng bước tiến lên chợt phát hiện truy binh phía sau đã đến. Đối tượng báo thù của hắn là Huyền Diệp, nhưng hắn căm thù nhất vẫn là Giáo đình. Hắn cho rằng Benedict mười lăm chết là xong rồi, giờ lại xuất hiện Benedict mười sáu.

Hỏa yêu vương đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, hắn không phải Phong Thác. Hỏa yêu vương lập tức tấn công, ngọn lửa lao về phía Trâu Lượng, nhưng nơi này là Thông thiên cảnh, là Thông Thiên chi lộ, yêu lực lập tức tan rã.

Trâu Lượng nhìn Hỏa yêu vương, "Tội ác của ngươi phải được cứu rỗi chậm rãi trong bóng đêm".

Ánh sáng khóa chết Hỏa yêu vương, cùng với một tiếng rít gào, hắn bị hút vào trong thánh lệnh.

Trâu Lượng bay lên. Vì sao nãy giờ hắn đi chậm?

Là bởi vì hắn đang cố gắng đi chậm lại.

Bên trên có một sức hút từ đầu vẫn hút hắn lên cao. Một khi hắn không

cố chống lại thì cơ bản sẽ không cần phải tự đi.

Tất cả mọi người đều ngây ra.

Hầu như trong nháy mắt Trâu Lượng đã đến cuối cùng của Thông Thiên chi lộ, liền sau đó ánh sáng tràn ngập như cực quang nổ tung, một bóng người xuất hiện trong ánh sáng, trong tay hắn có một cây quyền trượng.

Quyền trượng màu vàng.

Trâu Lượng quan sát Thông Thiên chi lộ, phía sau là hư vô.

Đây chính là bí bảo cuối cùng của truyền thừa, tên của nó gọi là quyền trượng vận mệnh. Loài người có thói quen, cho dù là nhà khoa học, cố chấp chế tạo ra đồ vật mạnh nhất. Nhưng họ lại lo lắng nó bị sử dụng không đúng mục đích, vì vậy đã thiết trí tầng tầng chướng ngại.

Trâu Lượng giơ quyền trượng lên, "Ta nói, phải có ánh sáng!"

Khi đó tất cả mọi người cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, bao gồm Sô Câu và Augustus đang trợn mắt há mồm, còn có Shana và Michiwa đang vô cùng mừng rỡ phía xa xa.

Thông Thiên chi lộ đã sáng lên.

*** **

Uy danh của Giáo hoàng Benedict mười sáu từ khi đó lan truyền khắp Đại lục Thần thú. Arthur Hebrew chính thức khởi xướng thánh chiến.

Vương tử Phong Chi Quốc Phong Thác tuyên bố Phong Chi Quốc và đế quốc Saron tiếp nhận Giáo đình quản hạt, quy theo Thần thú.

Augustus tuyên bố công quốc Mị Ảnh quy thuận Giáo đình gia nhập thánh chiến.

Thiên Lang vương Sô Câu phát ra Thiên Lang lệnh, hiệu lệnh tộc sói trên toàn đại lục gia nhập thánh chiến.

Kị sĩ mặt trời Neberro tuyên bố thừa nhận sự thống trị của Giáo hoàng, gia nhập thánh chiến.

Đại lục lập tức ào ào vũ bão khiến một số công quốc nhỏ và cao thủ khắp nơi đều đến nhờ cậy Giáo đình.

Những người từng được thấy thần uy của Giáo hoàng lũ lượt tiến về thành Doran, thánh chiến trải rộng ra cả đại lục.

Một năm sau, Giáo hoàng Benedict mười sáu dẫn các lộ đại quân vây công đế đô. Một tháng thành phá, Huyền Diệp về Hannibal. Nửa năm sau, Hannibal thất bại trong trận chiến Canberra, sử sách gọi là trận chiến ánh sáng thần thánh. Hannibal đầu hàng, tuyên bố trở lại sự quản hạt của Giáo đình.

Tên Bear tỉnh tỉnh mê mê ngủ nướng trong thư viện trước kia đã trở thành người đứng đầu đại lục: Giáo hoàng Benedict mười sáu.

Thần uy của Giáo đình lại giáng lâm đại lục, nhưng Giáo hoàng mới và Giáo hoàng trước đây khác nhau, mỗi quốc gia đều sẽ có quốc vương của chính mình, kể cả Mông Gia cũng vậy, nhưng khi lên ngôi mỗi quốc vương đều phải nhận được sắc phong của Giáo hoàng mới là quốc vương hợp pháp.

Trâu thần côn rốt cục trở thành thần côn lớn nhất trên thế giới, đương nhiên hắn sẽ không liêu mạng chăm lo hết việc này đến việc khác như Giáo hoàng trước kia, hắn chỉ cần nắm giữ phương hướng, thế giới tự nhiên có quy luật của thế giới.

*** **

Ba năm sau.

"Ngày mai Shana và Michiwa sẽ đến, anh vui lắm đúng không?"

Gina liếc mắt nhìn người nào đó đang tươi như hoa, trong lòng nàng là một cậu bé mập mập đáng yêu.

"Chị họ, tên háo sắc này luôn luôn thà giết nhầm chứ không bỏ sót.

Nghe nói em gái của Shana cũng đến".

"Nó mới bao nhiêu tuổi?"

"Phải để chị Emma quản lí anh ấy mới được, nếu không sau này sẽ thế nào? Giáo đình chắc cũng không chứa hết được!"

Trâu Lượng đang chơi với con gái bảo bối của mình, một tay vuốt đùi Lolita: "Lộ Dao đâu?" Bạn đang xem truyện được sao chép tại: TruyenFull.vn chấm c.o.m

"Chị Lộ Dao đang chủ trì cầu nguyện, nào có ai lười biếng cả ngày như anh?"

Trâu thần côn gái đầu, "Ai da, quên mất. Hôm nay có lễ tế thần".

Bây giờ đúng là hẳn rất lười, trong khi những người khác thì hết sức nhiệt tình. Nếu như còn có tâm nguyện gì thì đó chính là phải tìm cơ hội đi đến tận cùng đại lục xem bên kia còn có gì nữa.

"Joyner".

"Vâng, thưa chủ nhân", Joyner xuất hiện không một tiếng động, chỉ có điều trong vẻ nhu mì của Joyner rõ ràng cũng có thêm một nét thành thực, rất có nữ tính.

"Joyner, em đừng ngoan ngoãn với hẳn như vậy, tham gia phe cánh của bọn chị đi".

"Gina, đừng huyền thuyên nữa. Joyner làm sao có thể thông đồng làm bậy với bọn em được? Olivia đâu, còn chưa về à?"

"Chủ nhân, điện hạ và vương tử còn đang ở nhà bà ngoại".

"Ài, đã bao nhiêu ngày rồi, đúng là mẹ vợ cực phẩm!"

Trâu thần côn không nói được gì.

"Tại sao ta vừa trở về đã nghe thấy có người nói xấu mẹ ta thế nhỉ? Cầu

Cầu, cần đi!"

Âm thanh của Olivia vang lên, đã làm mẹ nhưng nàng vẫn tỏ ra đáng yêu.

"Đâu có, ai, ai dám nói xấu đại nhân Bích Tú? Tiểu bảo bối, lại đây thơm cái nào!"

"Sắc lang!"

"Đúng vậy, đúng là sắc lang!"

"Đây là các em đang nói xấu tộc sói đấy nhé. Lại đây, phải lần lượt đánh mông mới được".

"Nằm mơ!" Olivia liếc mắt, dạo này cô bé đã tiến bộ không ít.

"A, các người còn muốn tạo phản sao? Hừ, ta phải cho Emma quản giáo các người cho tốt, cứ như thế này thì loạn mất!"

"Xi, chị Emma cũng đứng về phe này!"

*** **

Trong một cung điện phía sâu trong Giáo đình, đây là chỗ ở của Emma, trừ vài người nhất định còn lại ai cũng không được tới gần. Emma không thích ồn ào, nàng thích lẳng lặng đọc sách. Đa số thời gian nàng đều chỉ muốn được ở một mình.

"Emma, nguyện vọng của người được thực hiện rồi!"

HẾT

LINK Truyện:

Hùng Bá Thiên Hạ <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/hung-ba-thien-ha-3240534.html>

LINK Chương này:

Chương 602: Thần nói, phải có ánh sáng! (Đại kết cục)

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/hung-ba-thien-ha-3240534/chuong-602.html>